

PM.
Bristens Ind
Br. Stoby i a

1. Öppn. Klein Jansson
Br. Na Jansson
Närken. 4. 1866 i Br. Stoby

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

3149

1931

När patronen på Skogdala var ung, hade han en huskällbercka, som hette Ida Levin. En dag kom en stor svart hund in till henne i köket. Han likerade en hund, som de hade på Ågeberg, och hon trodde, det var han. "Vill du ha en smörgås?" sa hon och klappade honom, och så brödde hon en smörgås och gav hunden. Men medan hon pratade med hunden, så växte han och blev allt större och större. När han hade fått smörgåsen, så gick han. Men dagen efter fann de smörgåsen utsläp på trappstegen, alldeles orörd, med fläskbiten på. När hade hunden läst den. - Och det sa de, att det var närken, som hade vilt sig för henne.

Skriv endast på denna sida!

En gång gick en av pigorna på Skogdala och råfrade på maden. Då kom det en herre fram till henne. Hon trodde, det var patronen, och frågade, hur mycket klockan var, men han svarade inte. Då såg hon upp och sa: "Kors, jag trodde, det var patronen!" När hon sen kom hem, så sa hon: "Jag tror ni har fått främmande?" - "Nej, vi har inget främmande", svarade de. - Så var det näcken, som hade vist sig för henne.

Det var några barn, som lekte på
en äng, och där var en stor häst, och de leas-
lade sig upp på hästen alla ungarna, och
hästen blev allt längre och längre. Den lille
minste kunde inte komma upp, och då
skrek han: "Näcker inte upp, näcker inte upp!"
Men då kastade hästen av alla ungarna och
sprang sin väg, för det var näcken, som
de hade ridit på.

"Mats-Trepumring"

Mats-Trepumring, Trepumringa-
Blivens gubbe, han kunde holla. Ja, det kan
jag tala om; han kunde stanna hästar för and-
ra. Han bjöts i Jernavik hos Edvard Persson,
som hade John Jepsens gård då. En gång
skulle Persson resa till staden, och Mats-Tre-
pumring ville skjutas, men det var en annan,
som skulle följa med, och Mats fick bli hem-
ma. Då blev han arg, men han sa ingenting.
De andra gjorde sig i ordning och körde. Men
de hann inte längre än till Åsen, förrän häs-
tarna stannade, och vad de än gjorde med
dem, så gick de ändå inte, utan Persson och
den andre måtte stiga av och gå hem. Mats-

Inne på gårdens, och när de kom,
 så sa han: "Nej, se, kommer ni allt tillbaka?"
 - "Ja, hästarna stannade för oss" - "Gjorde de det?"
 sa Mats. "Ja, och nu får du göra dig färdig och
 köra oss till stan", sa Persson. "Nej, det gör jag inte",
 svarede Mats, "jag har inte med hästarna att
 göra." Och de gick borta och be, innan Mats
 följde med. Till slut gick han med, och så
 snart han tog hästarna, så gick hästarna.
 na.

En gång gick Mats-Suprumning
vagnen fram med en stor mjölsäck på ryggen.
Så kom det en bonde och körde förbi honom.
Mats ville åka, men det fick han inte. Bon-
den, han körde vidare, men han kom inte
långt, förän hästen stannade. Och där stod
han på vagnen, när Mats kom. Så sa bonden:
"Lägg du din säck där bakt i vagnen, så får du
åka Mats." - "Ja," tyckte Mats, "det var bra." Så
snart han kom i vagnen, så gick hästen.